

På simskolan inser jag att inga föräldrar tittar på sina barn

”Föräldrar lägg ifrån er era telefoner”

När jag sitter där och ser henne öva på ryggsim inser jag. Jag sitter här själv. Ja, inte fysiskt. Alla barnen har föräldrar här. Men ingen, INGEN, tittar på sina barn. Samtliga föräldrar sitter med näsan rakt ner i sin smartphone.

Mamma, kolla, såg du?? Mamma! MAMMAAAAAA!

Nyss hemkommen från dotterns simskola känner jag att jag har fått lite nog och måste få ur mig detta: Föräldrar, lägg ifrån er era telefoner!!!! För fan!

Okej, djupt andetag. Och. Jag ska ärligt och villigt erkänna att även jag har en väldigt hög användningsfrekvens på min telefon. Mycket för att mitt jobb kräver det. Det ska instagrammas, bloggats, instastories-filmas, svara på mejl alla tider på dygnet och också hänga med i både jobbchattar och kompischattar. Det är klart att det blir mycket. Så pass mycket att jag och min man satt upp regler för användandet av mobiler och andra skärmar. Självklart för våra barns skull men lika mycket för våran egnas.

Telefonen ger hög och väldigt oskön stress. Så därför: mellan hämtning på förskola och barnens sovdags får telefonerna ligga. Såvida det inte ringer eller om vi ringer facetime till mormor och morfar, det tillåts. Men resten av tiden ska fokus ligga på att umgås med, se och prata med våra barn. Det blir då cirka fyra timmar varje dag. Och fyra timmar om dagen borde man kanske klara av att umgås med sina barn? I de fyra timmarna räknar vi också en stund tv-tittande tillsammans efter maten. Och att laga och äta sagda mat. Så i slutändan blir det kanske snarare bara två timmars tid som ska fyllas med något. Ibland blir det en aktivitet. Som till exempel simskola.

Jag är lika peppad som min dotter på denna utmaning. Nervös och förväntansfull. Och jag vill vara där. Jag vill följa med i varenda rörelse, se vartenda framsteg och bakslag, höra hur min dotter pratar med andra barn och ledare, se hur hon trivs i vattnet, njuta av glädjen i hennes ögon när hon klarat en tuff utmaning. Min man är likadan. Alltså är vi båda två plats, lillebror också. Vi byts av mellan att få kolla på dotterns träning och att leka med lillebror i plaskpoolen. **Det är ett ivrigt bytande eftersom ingen av oss vill missa något. Vi vill också att vår dotter ska känna att vi är intresserade, att vi vill vara med, att vi blir glada av att se henne ha roligt.**

När jag sitter där och ser henne öva på ryggsim inser jag. Jag sitter här själv. Ja, inte fysiskt. Alla barnen har föräldrar här. Men ingen, INGEN, tittar på sina barn. Samtliga föräldrar sitter med näsan rakt ner i sin smartphone. En del sitter utmed poolen med telefonen, andra har gått iväg och sitter inte ens i närheten medan de scollar. En tjej är ledsen, hon är inte vattenvan och hon är livrädd. Man ser det på henne. Hela kroppen stänger sig och hon vågar inte doppa huvudet. **Hon ser sig omkring och söker med blicken. Men ingen svarar. Hon är ensam där. Pappa sitter med mobilen.**

Jag dröjer kvar lite för att se hur det ser ut i gruppen som kommer efter vår. Samma sak där. Enda skillnaden är att nu sitter alla föräldrarna på bänken rakt framför bassängen. De hade lika gärna kunnat sitta hemma. Jag ser noll intresse hos dem. Bryr de sig inte alls? De gör de säkert, de har ju ändå tagit sig dit. Betalat pengar för skolan och allt. Men, kanske tänker de inte på hur deras barn uppfattar dem? "Pappa, sköldpaddan var svår!" "Mmmm, bra jobbat älskling". Ja, fast du såg ju inte, du vet inte ens vad sköldpaddan är för något. Din telefon är viktigare.

Visst finns det tillfällen då man måste få använda sin telefon. Det kan vara megaviktiga saker där innanför skalet. Men de där som är i bassängen är också pretty darn viktiga. Tänker jag? Och nu låter jag ju som en förnumstig människa som ska berätta för er hur ni ska bete er. Och ja, då får jag väl göra det då. För vi måste ALLA skärpa oss med det här, även jag själv, jag är inte perfekt - långt ifrån. Men. Ett ansikte rakt ner i en skärm som inte reagerar ens när ens barn skriker MAMMAAAAAA kan inte vara det vi vill att våra barn ska lära sig av oss?